

[Gert Petersen]

disse u-både blev tildelt NATO-chefen i Europa – vi ved for resten ikke, hvor mange det er, så det er såmænd ikke kun russerne, der holder deres tal hemmelige. Sammen med NATOs flyvestyrker i det såkaldte fremskudte system – på engelsk: Forward Based System – skulle de nu fungere som Vestens svar på SS-4- og SS-5-raketterne.

Omkring 1970 begyndte USA at udskifte sine u-bådsbaserede Polarisraketter med Poseidonraketter, og hver Poseidonraket er udstyret med 10–14 individuelt styrbare atomsprængladninger. I midten af 1970'erne havde russerne lært sig den samme kunst, og i 1977 begyndte de så at udskifte deres SS-4 og SS-5 med en ny raket, nemlig SS-20, der dog kun har tre individuelt styrbare ladninger.

Jeg vil godt sige, at jeg tror ikke, Sovjets sikkerhed er forbedret en døjt gennem denne modernisering. Den er udtryk for en sejr for Sovjets eget militærindustrielle kompleks, som presser på for at få ganske det samme djævelskab som modparten uden hensyn til, at en sådan modernisering forringer det internationale klima, ganske som USAs moderniseringer gør det.

Men USA brugte denne særlige forringelse til at gøre et stort spring tilbage til teorien om den begrænsede atomkrig. Man benyttede chancen til at få genoprettet mellemstanceraketbatterierne i Vesteuropa, men denne gang bestykket med raketter af en helt ny type, som netop modsvarer teorien om en begrænset atomkrig, fordi disse nye raketter over afstande på fra 1.800 til 2.500 km kun har en fejlmargen på 40–50 m. De er 10 gange så præcise i deres nedslag som SS-20erne og uhørt velegnede som førsteslagsvåben rettet mod fjendens kommando- og administrationscentre, bombesiloer, affyringsramper osv.

Den ensidige amerikanske beslutning om alligevel at producere neutronbomber, der primært egner sig til en direkte indsats på slagmarken, forstærker indtrykket af den nye amerikanske strategi for begrænset atomkrig. Der er dog ingen, der regner med frontkrig i USA. At Washington har sådanne hensigter må være forklaringen på den døvhed, man har udvist over for de sovjetiske forhandlingstilbud først i oktober 1979 og senere moratórieforslaget for trekvart år siden. Havde man sagt ja dengang, kunne NATO have forhandlet på baggrund af henholdsvis i fast-

frossen tilstand 100 eller 160 SS-20-raketter. Nu hævdes der at være 250. Hvor højt skal tallet op, før NATO vil forhandle? Eller er NATO – og i hvert fald USA – mere interesseret i at få sine nye raketter opstillet end i at få bremset opstillingen af SS-20?

Det er på tide at få bremset denne galskab på begge sider, og det bliver mere og mere til et folkekrav, hvad demonstrationerne vidner om, ikke bare i Vest, men også i Øst. Et vidnesbyrd om det sidste finder vi i den rumænske præsident Ceausescus opfordring til Sovjet om ensidig tilbagetrækning af et større antal SS-20ere.

SF tilslutter sig helt og fuldt denne opfordring. Et sådant skridt vil være et brud med den onde spiral og lægge et effektivt pres på NATO for at få forhandlinger i gang om skrotning af de flest mulige raketter og andre atombomber både i Vest og i Øst.

Det er mit håb, at de folkelige bevægelser nu bliver så stærke, at regeringerne ikke kan sidde deres krav overhørig. For Danmarks vedkommende betyder det, at vi må støtte Hollands nej til udstationering og kræve omgørelse af decemberbeslutningen og realitetsforhandlinger indledt her og nu om reelle og hurtige nedskæringer af atomvåbnene på begge sider, selvfølgelig også af SS-20erne.

Men disse forhandlinger bør ikke overlades til supermagterne alene. På sikkerhedskonferencen i Madrid må Danmark støtte alle initiativer til brede forhandlinger om en europæisk nedrustning på det konventionelle og det atomare område, og naturligvis skal de tillidskabende foranstaltninger indgå heri.

Hvad de sidste angår, skal vi ikke bare vente på de andre, og vi behøver ikke at gøre det. Et klart dansk initiativ til forhandlinger om at gøre Norden til en varig og garanteret atomvåbenfri zone ville være en sådan tillidskabende foranstaltning, der for alvor kunne få positiv indflydelse på den farlige udvikling i Europa.

Lad mig sige til sidst, at europæerne vil ikke og bør ikke længere være gidsler. Den afgørende ledetråd for dansk udenrigspolitik bør være at bidrage til, at vores verdensdel holder op med at spille rollen som gidsel i supermagternes spil, men det forudsætter frigørelse fra blokdisciplinen, det forudsætter selvstændige danske afspændingsinitiativer, og blandt dem bør et forhandlingsinitiativ